

(forte, de novo). Comprobatur denique testimonio Valafridi Strabonis, cujus nos infra locum sumus exhibituri.

Verum illud forsitan minus exploratum est, sed nostro iudicio sua non caret verisimilitudine, nimirum eandem hanc nostram Vulgatam potuisse ab Hieronymo epistola 135 dici Traductionem ex Hexaplis a se editam, quod illam eisdem exemplaribus consentientem effecisset; epistola vero Paulæ et Eustochio scripta Versionem tantummodo correctam, quod antiquæ verba, quantum in ipso fuerat, relinisset. Inter alias rationes, quæ nos eo impellunt, hæc est, quod videlicet ii loci, quos Hieronymus post factam mentionem versionis suæ ex Hexaplis defendere aggreditur, in manuscriptis Vulgatæ codicibus reperiuntur. Nam etsi eadem Vulgata in Bibliis excusis habeat, verbi gratia, hanc in psalmo quinto, ψ . 9, lectionem, *Dirige in conspectu tuo viam, meam*, quæ Hieronymo non probatur: attamen in MSS. illam ostendit, quam secundum LXX Interpretes legendam astruit idem Doctor, nempe, *Dirige in conspectu meo viam tuam*. Haud secus existima de voce *terræ*, quam idcirco e ψ . 5 psalmi XLVII et e ψ . II psal. LXXI abs se deletam scribit, quia neque in hebræo legitur neque in LXX, quæ vox pariter in Vulgatæ manu exaratis codicibus non reperitur. Et contra exstat in iis vox *suam*, quam in Hexaplis sub veru additam cum Hieronymus reperisset in ψ . 6 psalmi XVIII, servandam existimavit.

Forte etiam contigerit ut ea Versio, cujus certi loci Sunniæ et Fretelæ, qui degebant in Germania, negotium facessebant, jam inde ab his temporibus in Gallias pervenerit: quamvis, si quibusdam habeatur fides, eo non nisi post annos amplius 150 ex Urbe perlata sit. Illud testatur Valafridus Strabo de rebus Ecclesiasticis cap. 25 in hæc verba: *Psalmos autem cum secundum LXX Interpretes Romani adhuc habeant, Galli et Germanorum aliqui secundum emendationem, quam Hieronymus pater de LXX editione composuit, Psalterium cantant: quam Gregorius Turonensis episcopus a partibus Romanis mutuatum, in Galliarum dicitur Ecclesias transtulisse. Hocce Psalterium, quod, quia illo primi omnium Galli usi sunt, Gallicanum vocatur, sensim in omnes occidentales Ecclesias fuit receptum. Vir eximie eruditionis ac pie memorie, Cardinalis Bona, de rebus Liturgicis lib. 2, cap. 3, censet ejus usum ante annos abhinc sexcentos admissum in Italia fuisse, præterquam in Mediolanensi Ecclesia, quæ antiquum suum Psalterium hodieque retinet; præterquam etiam in Urbis Ecclesiis in quibus proprium suum obtinuit ad ætatem usque Pii V, cujus jussu illæ Vulgatam editionem amplexæ sunt, excepta una Vaticana, ubi etiam nunc Romanum canitur Psalterium.*

His ad eum modum expositis erit forsitan qui nosse cupiat quem locum inter alia Psalteria Augustinianum sibi vindicet; an variæ illæ lectiones, in quibus a Vulgata nostra dissidet, aliorum suffragio innitantur; utrum tandem cum græco LXX Interpretum, quod nostra hac memoria exstat, plus minusve consentiat. Ea sunt quæ nobis inducere in animum, ut exemplaria diversa, tum prelo, tum calamo edita conferremus, ac varietates maxime insignes, quas deprehendimus, lectori proponeremus. Eas igitur infra habituri estis, cum locum unum præmiserimus e libro 17 de Civitate Dei, ubi Augustinus, quæ sua sit de Psalterio Davidico sententia, expromit.

EX LIBRO XVII DE CIVITATE DEI, CAP. XIV,

DE PSALMORUM AUCTORE.

Erat David vir in canticis eruditus, qui harmoniam musicam non vulgari voluptate, sed fideli voluntate dilexerit; eaque Deo suo, qui verus est Deus, mystica rei magnæ figuratione servierit. Diversorum enim sonorum rationabilis moderatusque concentus, concordie varietate compactam bene ordinatæ civitatis insinuat unitatem. Denique omnis fere prophetia ejus in Psalmis est: quos centum quinquaginta liber continet, quem Psalmorum vocamus: in quibus nonnulli volunt, eos solos factos esse a David, qui ejus nomine inscripti sunt: sunt etiam qui putant non ab eo factos, nisi qui prænotantur, Ipsius David; qui vero habent in titulis, Ipsi David, ab aliis factos, personæ ipsius fuisse coaptatos. Quæ opinio voce evangelica Salvatoris ipsius refutatur, ubi ait, quod ipse David in Spiritu Christum dixerit esse suum Dominum (Matth. XXI, 43): quoniam psalmus centesimus nonus sic incipit: Dixit Dominus Domino meo, Sede a dextris meis, donec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum. Et certe idem psalmus non habet in titulo, Ipsius David; sed Ipsi David, sicut plurimi. Mihi autem credibilius videntur existimare, qui omnes illos centum quinquaginta Psalmos ejus operi tribuunt, eumque aliquos prænotasse etiam nominibus aliorum, aliquid quod ad rem pertineat figurantibus: cæteros autem nullius hominis nomen in titulis habere voluisse; sicut ei varietatis hujus dispositionem, quamvis latebrosam, non tamen inanem, Dominus inspiravit. Nec movere debet ad hoc non credendum, quod nonnullorum nomina Prophetarum, qui longe post David regis tempora fuerunt, quibusdam psalmis in eo libro leguntur inscripta, et quæ ibi dicuntur, velut ab eis dici videntur. Neque enim non potuit propheticus Spiritus prophetanti regi David hæc etiam futurorum Prophetarum nomina revelare, ut aliquid quod eorum personæ conveniret, prophetice cantaretur: sicut rex Josias exorturus et regnurus post annos amplius quam trecentos, cuidam prophetæ, qui etiam facta ejus futura prædixit, cum suo nomine revelatus est.